



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 2**, se sídlem Francouzská 808/19, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2014, č. j. 8 A 167/2013 - 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal dne 18. 9. 2013 ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích žalobu, kterou se domáhal, aby bylo předsedovi žalovaného zakázáno pokračovat v porušování jeho práva na ochranu svých osobních a soukromých údajů a žalovanému přikázáno, aby obnovil stav před zásahem, ke dni, kdy začal používat vadný tiskopis 060 vydávaný MS ČR (stěžovatel měl patrně na mysli Ministerstvo spravedlnosti). Dále se stěžovatel domáhal určení, že pokyn MS ČR č. j. 126/2009 (-OD-Org.) je v naprostém nesouladu s právním řádem ČR a jeho aplikací žalovaným bylo a je neojediněle, nýbrž soustavně, porušováno stěžovatelovo právo na ochranu soukromého života.

[2] Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 19. 9. 2013, č. j. 10 Na 85/2013 - 3, věc postoupil Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) jako soudu místně příslušnému. Městský soud usnesením ze dne 5. 11. 2013, č. j. 8 A 167/2013 - 8, vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu. Na to stěžovatel reagoval podáním ze dne 18. 11. 2013, v němž požádal „o osvobození od poplatku za soudem neidentifikovanou žalobu“. K tomuto podání přiložil jím koncipované

prohlášení o svých majetkových poměrech a zároveň odkázal na dokumenty založené u žalovaného dne 11. 6. 2013.

[3] Městský soud poté stěžovatele vyzval k doložení výše veškerých dávek, jež pobírá, neboť údaje uvedené stěžovatelem v této věci se významně lišily od údajů uváděných jím dříve a žádné osvědčení sociálních poměrů stěžovatele ani jiné podání obdobného obsahu ze dne 11. 6. 2013 či z blízkého časového období se u správy městského soudu nenacházelo. Písemnost vedenou pod značkou Spr 4846/2011 pokládal městský soud z hlediska osvědčení stěžovatelových poměrů za bezvýznamnou, neboť pocházela ze dne 28. 12. 2011. Na tuto výzvu však stěžovatel nereagoval, takže městský soud usnesením ze dne 19. 2. 2014, č. j. 8 A 167/2013 – 14 (dále jen „napadené usnesení“), jeho žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl z důvodu, že nedoložil své současné majetkové poměry.

[4] Stěžovatel proti napadenému usnesení brojil kasační stížností, v níž uplatnil celou řadu výtek. Především měl za to, že jím koncipované prohlášení o majetkových poměrech představovalo dostatečný důvod pro osvobození od soudních poplatků. Své námitky nepodřadil zákonným kasačním důvodům ve smyslu § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů („s. ř. s.“), z textu podání je nicméně patrné, že namítá především vady postupu městského soudu a důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a oprávněnou osobou (§ 102 s. ř. s.). Za stavu, kdy je předmětem kasačního přezkumu usnesení, jímž byla zamítnuta stěžovatelova žádost o osvobození od soudních poplatků, by trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77, všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). S ohledem na tuto situaci tedy nebylo nutné, aby byl stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud netrval ani na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost.

[7] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti. Zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že účastník řízení je povinen uvést a prokázat veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků. Pokud z uvedených údajů či obsahu spisu vyplyne, že jsou nevěrohodné, popřípadě neúplné, soud takovou žádost zamítne (viz rozsudek ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 – 88, publikováno pod č. 1962/2010 Sb. NSS). Bylo tedy na stěžovateli, aby unesl jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní a věrohodně doložil, jaká je skutečná výše jeho aktuálních příjmů. Stěžovatel v této věci pouze uvedl, že výše jeho příjmů je „přes tři tisíce korun měsíčně“. Tento údaj však ničím nedoložil, a to ani na výzvu městského soudu. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s městským soudem v tom, že

pokračování

stěžovatel nesplnil podmínku pro přiznání osvobození od soudních poplatků stanovenou v § 36 odst. 3 s. ř. s., neboť nedoložil, že nemá dostatečné prostředky.

[9] Pokud stěžovatel namítá, že městský soud již tři roky zná jeho majetkové poměry, a výzvu soudu k doložení jeho tvrzení má z tohoto důvodu za šikanózní, Nejvyšší správní soud uvádí, že předpoklady pro osvobození od soudních poplatků je nutno posuzovat zcela konkrétně, s ohledem na okolnosti existující v době vyměřování soudního poplatku (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 4 As 63/2008 - 105). Pokud žadatel dokládá podmínky pro osvobození od soudních poplatků způsobem využitelným pro více souzených případů, je třeba, aby na tyto doklady také v žádosti poukázal. Při hodnocení podmínek pro osvobození od soudních poplatků se soud musí zabývat rovněž aktuálností těchto dokladů (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 2 As 55/2012 - 12). V nyní posuzované věci nelze zohlednit ani stěžovatelův odkaz na „rozhodnutí vydané pod značkou 4 As 88/12“. Stěžovatel má patrně na mysli usnesení zdejšího soudu ze dne 7. 3. 2013, č. j. 4 As 88/2012 - 20, jímž mu byl v řízení o kasační stížnosti k ochraně jeho zájmů ustanoven advokát. Důvodem pro tento postup byla věrohodnost stěžovatelem tehdy tvrzených údajů. V nyní posuzované věci naopak byly údaje tvrzené stěžovatelem považovány městským soudem za nevěrohodné, a to zcela přiléhavě kvůli jejich rozporu s údaji tvrzenými stěžovatelem v roce 2011. Postup městského soudu, jenž stěžovatele vyzval k doložení výše jeho příjmů a nespokojil se pouze s jeho ničím nepodloženým prohlášením a obecným odkazem na jeho předchozí podání, lze tak hodnotit jako zcela správný a zákonný.

[10] K ostatním námitkám stěžovatele (výtky směřující proti užívání plurálu některých pojmů či jiným formálním náležitostem přípisů a rozhodnutí městského soudu, námitky směřující proti postupu a rozhodnutím městského či Nejvyššího správního soudu v jiných věcech atp.) lze souhrnně konstatovat, že nejsou vůbec způsobilé zpochybnit věcnou správnost a zákonnost napadeného usnesení. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by byl stěžovatel městským soudem nesprávně poučen o opravném prostředku.

[11] Ze shora uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 27. května 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu